

den aldeles overvejende Del af Tingets Medlemmer givet sin Tilslutning til det Grundprincip, hvorpaa Forslaget er bygget, nemlig, at de yderligere Foranstaltninger maa træffes i Kommunerne for Midler tilvejebragt ved Samvirken mellem Kommune og Stat. Forslaget giver da i saa Henseende Kommunerne en vid Myndighed ud fra den Opfattelse, at Kommunalbestyrelserne er bedst i Stand til at skønne over, hvad der i den enkelte Kommune er tjenligt til at imødegaa Dyrtidens Følger. Forholdenes Forskellighed vilde gøre en ensartet Fremgangsmaade ganske urigtig. Et Paabud fra Statens Side om en Række Foranstaltningers Gennemførelse vilde ikke svare til, hvad de forskellige Kommuner maatte finde nødvendigt. Kommunerne vil sikkert ved at stilles frit bedst kunne vælge de tjenlige Midler. Forslaget giver derfor Kommunerne den Myndighed i al Almindelighed at træffe Foranstaltninger vedrørende Befolkningens Forsyning med de første Livsfornødenheder af Levnedsmidler og Brændsel eller til Opnaaelse af andre hermed beslægtede Formaal. Det er min Opfattelse, at det er rigtigt at stille Kommunerne frit med Hensyn til, hvilke Foranstaltninger de i saa Henseende vil træffe, og navnlig ogsaa stille dem frit overfor det Spørgsmaal, om de vil træffe disse Foranstaltninger til Fordel for begrænsede Dele af Befolkningen, eller om de ogsaa vil træffe Foranstaltninger, som kan komme hele Kommunens Befolkning til gode.

Det er sikkert saaledes, at de Midler, der anvises i dette Lovforslag, i saa Henseende vil stille Kommunerne forskelligt. I en mægtig Bykommune, en Hovedstadskommune vil de anviste Midler neppe slaa til til at regulere Forholdet for den samlede Befolkning, medmindre Kommunen vil gaa langt ud over det Beløb, som den kan faa Refusion for. Men i overmaade mange Landkommuner vil Midlerne vistnok være tilstrækkelige til at træffe Foranstaltninger til den hele Befolkningens Tarv, og jeg har da ogsaa set, at man, efter at dette Lovforslag er fremkommet, i enkelte Landsdele, f. Eks. Lolland-Falster, netop paa Grundlag af dette Lovforslag har drøftet og overvejet Muligheden af at træffe visse Foranstaltninger vedrørende Brødet, som skulde komme hele

Landsdelen til gode. Lovforslaget stiller altsaa Kommunerne ganske frit overfor denne Opgave. Dette er Indholdet af § 1.

I § 2 peges der paa en Opgave, som efter Regeringens Mening er en fælles Opgave for hele Landet, en Opgave, som det er naturligt at pege paa, men som i øvrigt i sin Udførelse maa være undergivet den samme kommunale Selvbestemmelsesret, den samme frie kommunale Selvstyreform. Det er Spørgsmaalet om Børnenes Ernæring. Intet er for et Samfund farligere, end hvis den opvoksende Slægt hemmes i sin fysiske og aandelige Udvikling ved Underernæring. Det Samfund, som lader sine Børn lide under Underernæring, vil komme til at gennemgaa en Svækkelsestilstand, naar denne Slægt en Gang kommer til Modenhed. Og i den kommende Periode, under den Dyrtid, som hjem søger Landet, vil Faren for Børnenes Underernæring være langt større end tidligere. Det vil ikke blot være en Fare, som truer i de fattigste Hjem, men den vil true adskilligt højere oppe. Derfor har jeg troet det rigtigt udtrykkeligt at sige, at Kommunalbestyrelserne maa drage Omsorg for, at Børnene ikke bliver underernærede, men i øvrigt erkender jeg, at dette Formaal kan naas ved vidt forskellige Midler. Jeg erkender ogsaa, at det overhovedet ikke kan naas ved de samme Midler overalt. Det Middel, som kan hindre Børnenes Underernæring i en Bykommune, der, hvor Børnene er samlede, hvor Adgangen til at samles paa et fælles Bospisningssted er til Stede, er maaske det tjenligste der, medens i vidtstrakte Landkommuner sikkert andre Foranstaltninger vil være at foretrække. Lovforslaget stiller derfor Kommunalbestyrelserne ganske frit overfor Skønet og Maaden. Det peger kun paa Opgaven, idet Staten siger: Her er i dette Aar en Opgave, som Kommunalbestyrelserne bør løse.

Endvidere anviser saa Lovforslaget i § 3 Kommunalbestyrelserne gennem Hjelpekasserne at yde Understøttelse i Anledning af den herskende Dyrtid, saafremt de finder, at denne Vej er rimelig og rigtig at gaa, og den bemyndiger dem til ogsaa at tilstaa Understøttelser som Tillæg til løbende Understøttelse af en anerkendt Arbejdsløshedskasse eller Sygekasse og til Hjælp af det offentlige uden Fattighjælps Virkning.